

zelfbeschikking

nr. **1**
juni 2014
33^e jaargang

NIEUWSKRANT TER ONDERSTEUNING VAN HET VRIJHEIDSTREVEN VAN ONDERDRUKTE ETNISCHE MINDERHEDEN, IN HET BIJZONDER DIE IN INDONESIA.

Oorlog met Indonesië die Nederland voorbijging treft nu de Papoea's

door Aad Kamsteeg Onlangs besteedde de premier van het Melanesische staatje Vanuatu bijna zijn hele toespraak voor de Mensenrechtenraad in Genève aan de dramatische situatie van de Papoea's in hun thuisland Papua. In zijn rede somde de eerste minister van het Melanesische ministaatje de uit zwartboeken van mensenrechtenorganisaties vaak al bekende wandaden op van Indonesisch bestuur in voormalig Nederlands Nieuw-Guinea. Hij riep op de kwestie terug te brengen naar de Verenigde Naties. Daar immers werd in 1969 akkoord gegaan met het resultaat van de Daad van Vrije Keuze, de door Jakarta afgedwongen aansluiting bij de Republiek Indonesië.

Sindsdien is Papua een voor buitenlandse journalisten gesloten gebied. Met een toeristenvisum reisde ik in februari jl. naar Papua om daar toch zelf journalistiek onderzoek te doen. Ik wist dat de Indonesische geheime dienst mij als buitenlander in de gaten zou houden. Maar een grondige voorbereiding met hulp van bevriende Papoea-ballingen in Nederland wierp vruchten af. Ik sprak met Papoea's die gemarteld en vervolgd zijn omdat zij betrokken waren bij het hijsen van de Morgenster. Via sluiptwegen ontmoette ik leden van de verbo-

den Organisasi Papua Merdeka (OPM), de ondergrondse verzetsgroep die burgerlijke en guerrilla-activiteiten coördineert. Maar ik kwam ook in contact met 'gewone' onderwijzers, verpleegsters, dominees, ambtenaren en andere Papoea's die op enigerlei wijze meedraaien in het Indonesische staatsbestel. Nederlandse en andere buitenlandse inwoners van Papua gaven mij aanvullende informatie. Ik verbleef niet alleen in wat grotere steden als Jayapura, Wamena, Merauke en Biak, maar trok met een watervliegtuig ook het binnenland in.

Gekoloniseerd volk

Enkele conclusies:

* De Papoea's bevinden zich in de positie van een gekoloniseerd volk, met als kenmerk structurele militaire onderdrukking waarbij willekeurige arrestatie, marteling en moord intimiderend werken. Door massale transmigratie uit andere delen van Indonesië komen de Papoea's in eigen land in toenemende mate in een minderheidspositie terecht. Pijnlijk is een wijdverbreid gebrek aan respect voor de Papoea's en hun cultuur.
* De Papoea's worden een economisch gemarginaliseerde bevolkingsgroep. Traditionele werkstructuren worden afgebroken door de introductie van een ongeleide Indonesische geldeconomie. Grote geldbedragen

(vervolg op pagina 2)

In dit nummer

2
Vergeeten volk

3
Godsdienststrijd
in Papua?

4/5
Een vrouw die
niet zwijgt

6
Onderzoek De Punt

7
Vanuatu steunt Paoea's

8
Burgerinitiatief
loopt goed

Burgerinitiatief loopt goed

Het in december jl. door de Samenwerkende Organisaties voor West-Papua (SOWP) ten behoeve van de Papoea's begonnen Burgerinitiatief verloopt naar wens. Wil de Tweede Kamer het verzoek van de SOWP in behandeling nemen dan zijn minimaal 40.000 steunbetuigingen nodig. Medio mei waren er reeds 24.000 handtekeningen verzameld.

Lees verder op pagina 8.

ZELFBESCHIKKING IS EEN UITGAVE VAN STICHTING ZELFBESCHIKKING MOLUKKERS EN PAPOEA'S. ALS NIEUWSKRANT IS HET EEN VOORTZETTING VAN HET GELIJKNAMIGE TIJDSCHIFT. HET ZAL DRIE À VIER KEER PER JAAR VERSCHIJNEN.

 Stichting Zelfbeschikking
Molukkers en Papoea's
 Dutch-Melanesian Aid Foundation

- vervolg van pagina 1 -

gaan naar plaatselijke besturen zonder dat op de besteding controle wordt uitgeoefend.

Daardoor is corruptie, ook onder Papoea's, wijdverbreid. De werkloosheid onder jonge Papoea's is hoog, met als gevolg veel dronkenschap. Grond geldt vanouds als bron van bestaan voor de Papoea's. Met het doel buitenlandse ondernemingen omvangrijke concessies te verlenen, wordt die grond de Papoea's vaak via omkoping afgenomen. Massale ontbossing is een van de gevolgen.

* De Papoea's lijden vooral in het binnenland onder een chronisch gebrek aan goede gezondheidszorg en toereikend onderwijs. Gebouwen zijn meestal wel aanwezig, maar artsen en onderwijzers verblijven na het opstrijken van hun salaris liever in de grote stad. HIV/aids, indertijd naar Papua gebracht door de prostituees die Indonesische militairen begeleidden, heeft schrikbarende vormen aangenomen.

* De overwegend christelijke Papoea's worden onderworpen aan bewuste islamisering van de maatschappij. De overgrote meerderheid van de transmigranten is moslim. Recente berichten dat veelbelovende minderjarige Papoea's naar islamitische scholen op Java worden gestuurd zonder dat de ouders op de hoogte zijn waarom het gaat, blijken juist te zijn.

Structureel onrecht

In de recent verschenen biografie 'Herman van Roijen (1905-1991)', wordt deze 'diplomaat van klasse' geprezen omdat hij in het begin van de jaren zestig een belangrijke bijdrage leverde aan het voorkomen van oorlog over Nieuw-Guinea tussen Nederland en Indonesië. Dat mag zo zijn, pijnlijk is dat de auteurs met geen woord reppen over de ook toen voorspelbare negatieve gevolgen voor de eerst betrokkenen, de Papoea's.

In 1962, toen Nederland onder de in het kader van de Koude Oorlog uitgeoefende Amerikaanse druk tot bestuursoverdracht gedwongen werd, zei de toenmalige premier De Quay voor Radio Omroep Nieuw-Guinea: „Wie trouw zijn werk in het belang van eigen land en volk blijft verrichten, hoeft niet te vrezen. Blijft gezamenlijk aan het welzijn van uw volk bouwen. De gedachten en de beste wensen van het Nederlandse volk zullen U hierbij vergezellen. Moge God u bewaren”.

Hoe wrang..., Nederlanders zijn de Papoea's wel degelijk vergeten. Jongere generaties hebben geen idee wat er op Papua gebeurt. Tegelijk bleek me dat de Papoea's nog steeds hoopvol naar Nederland kijken. Er wordt Nederlandse politieke druk op Jakarta verwacht.

Achtereenvolgende Nederlandse regeringen geven om politiek strategische en economische redenen hoge prioriteit aan goede betrekkingen met de Republiek Indonesië. Alleen binnen dat kader wordt opgekomen voor het eerbiedigen van mensenrechten in Papua. Wie tot zich laat doordringen hoe hoog het door executies en Indonesisch wanbeleid veroorzaakte sterftecijfer onder de Papoea's is, beseft dat Den Haag meer moet doen. De oorlog die Nederlanders indertijd voorbijging, heeft de Papoea's getroffen.

Traditionele visvangst in het Sentanimeer.

BERICHTEN UIT BINNEN- EN BUITENLAND

door Aad Kamsteeg

VS LEVEREN GEVECHTSHELIKOPTERS AAN INDONESIË

Kan men zich – zoals in 2012 gebeurde – nog afvragen of het erg waarschijnlijk is dat de Indonesische autoriteiten bij hun onderdrukking van verzet in Papua de inmiddels van Duitsland gekochte tanks van het type Leopard zullen inzetten, die onzekerheid is er niet wanneer het over gevechtshelikopters gaat. Jakarta heeft aangekondigd het voornemen te hebben van de Verenigde Staten zeventien Sikorsky UH60 Black Hawks en drie Boeing CH-47 aan te schaffen, in vervolg op de acht Apache helikopters die vorig jaar voor 500 miljoen dollar van Washington werden gekocht.

Indonesische officieren melden dat er geen voorwaarden waren en zullen zijn verbonden aan de manier waarop de gevechtshelikopters zullen worden ingezet. Black Hawks plegen internationaal te worden gebruikt voor luchtaanvallen en de aanvoer van luchtlandingstroepen en voorraden. Bekend is dat Indonesië in Papua meermalen 'sweeping' (veeg) operaties uitvoert. Daarbij worden niet alleen verzetseenheden van de Organisasi Papua Merdeka (OPM) getroffen, ook de bevolking van dorpen wordt slachtoffer door het oerwoud te worden ingejaagd, volgens deel 3 van artikel van de Vierde Geneefse Conventie in feite een oorlogsmisdaad.

De VS hieven in 2005 het in 1999 na Indonesische gewelddadigheden in Oost-Timor ingestelde wapenembargo op, zoals ook Australië inmiddels deed. Amerikaanse militairen leiden Indonesische piloten op, onder meer in radartechnologie. Mensenrechtenorganisaties protesteren tevergeefs.

Papoea Filippus zal straks Mohammed heten

door Aad Kamsteeg Ze heeft het niet maar van horen zeggen, maar weet het uit eigen ervaring, van nabij. Het jongetje heet Filippus, want Papoea's hebben vaak christelijke namen. Het mannetje was zes of zeven jaar oud, blonk uit op school en woonde vlak tegenover haar. Op zekere dag klopten twee Indonesische mannen aan bij de ouders van Filippus. Ze prezen de intelligentie van het kind en haalden vader en moeder vervolgens over hun veelbelovende zoon naar een school in Jakarta te laten gaan.

Sindsdien – nu al bijna twee jaar geleden – hebben ze niets meer van of over Filippus gehoord. Ze weten niet waar hij is, hoe hij het maakt en wanneer ze hem weer terug zullen zien. Of eigenlijk weten ze dat wel. Hun Filippus is naar een islamitisch internaat gestuurd. Hij wordt daar onderwezen in het salafisme, een fundamentalistische stroming binnen de islam. En ja, hij zal terugkomen. Maar als het zover is, zal hij geloven dat Allah groot is en Mohammed diens profeet.

Berichten als die over Filippus haalden vorig jaar de internationale pers en natuurlijk is dat in Jayapura, Merauke, Merauke en Biak onderwerp van gesprek. Het eerste dat in vooral de eerste twee steden opvalt, is dat ze eerder een Aziatische uitstraling hebben dan een Papoease. Zoals te verwachten viel, want de statistieken zijn bekend. De afgelopen decennia is de demografie in Papua drastisch gewijzigd.

Rond de bestuursoverdracht in het begin van de jaren zestig telde Papua ongeveer 800.000 inwoners. 95 procent van hen was Papoea, inheems. Daarna nam de bevolking spectaculair toe. Officiële cijfers in 2010 gaven een aantal van 2,9 miljoen mensen aan. Men schat dat er in Papua momenteel evenveel buiten het gebied geboren Indonesiërs wonen als inheemse Papoea's. Godsdienstrijd

Papua staat in Indonesië bekend als overwegend christelijk. Overall staan reusachtige kerkgebouwen, statussymbolen haast, naar men zegt niet zelden meebetaald door de vanuit Jakarta ruim van geld voorziene lokale overheid. Onderzoek wijst uit dat 80 procent van de Papoea's zich christen noemt. Twee derde protestant, de anderen rooms-katholiek.

Onder Soekarno was er geen sprake was van bewuste islamisering van het buitgemaakte Papua. Eerder was het tegendeel het geval. De stichter van de republiek wilde het

christendom juist gebruiken om de samenleving te moderniseren. Maar toen Soeharto in 1965 de macht greep, veranderde dat. Soeharto zette een proces in van massale transmigratie uit overwegend islamitische delen van Indonesië. Daarmee rukte ook de invloed van de moskee op. Met alle religieuze spanningen van dien. Neem nu het varken. Voor moslims is eten van varkensvlees streng verboden en dus een gruwel. Maar in de cultuur van de Papoea speelt het varken juist een dominerende rol: bruidsschat, statussymbool, voedsel, betalingsmiddel.

Arabische namen

Nu de islam in Papua niet langer minderheidsreligie is, neemt het wantrouwen onder de Papoea's toe. Veel Papoea's vereenzelvigen de islam met Indonesische neo-kolonisatie en discriminatie. Men verdenkt Jakarta ervan een islamiseringsbeleid te voeren met het doel de Papoea's hecht in het Indonesische rijk te integreren. Gelukkig is moslimextremisme in Papua nog eerder uitzondering dan regel. Op straat zijn er nauwelijks boerka's te zien, net zo min als in wit geklede met het Indonesische Islamitische Verdedigingsfront (FPI) sympathiserende radicalen. Maar er is ook verontrustend nieuws. De radicaal islamitische groep Al Fatih Kafah Nusantara (AFKN) komt openlijk uit voor islamisering van de Papoea's. Leider Fadzlan Garamatan zou hebben toegegeven dat meer dan tweeduizend kinderen van Papoea's naar islamitische scholen zijn gestuurd en daar in plaats van christelijke Arabische namen krijgen. Moslimpredikers zijn actief. Uit het Hoogland komen berichten dat enkele dorpen zich als geheel tot de islam hebben bekeerd.

Beseffen de ouders van Filippus wat er in Papua religieus en politiek op het spel staat? Elke dag bidden zij voor hun in het niets verdwenen zoon. En als hij straks terugkomt? Dan zal hij Mohammed of Fakh – 'hij die de Koran citeert' – blijken te heten.

TAAK VAN KERKEN

In Papua functioneren politieke partijen die ook in de rest van Indonesië actief zijn. Omdat zij door de meerderheid van de Papoea's gewantwoord worden, bevinden de Papoea's zich in feite in een politiek vacuüm. Omdat zo'n 80 procent van de Papoea's zich als christen beschouwt en kerken 's zondags massaal worden bezocht, is het verklaarbaar dat Jakarta geheime agenten diensten laat bijwonen om na te gaan of kerken de rol van de politiek overnemen. Kerken hebben de taak het evangelie te verkondigen. Daarbij gaat het om ieders persoonlijke verhouding tot God en tegelijk over het in de brede samenleving zoeken van het door Christus gelanceerde koninkrijk van God. Tot de kenmerken van dat koninkrijk behoort het streven naar gerechtigheid, juist in een samenleving waar onrecht heerst. Rooms-Katholieken hebben daaruit in 1998 de consequentie getrokken. Zij richtten toen het Office for Justice and Peace in Jayapura op, dat de autoriteiten meer dan eens aanklaagt.

In protestantse kring is men over het algemeen minder uitgesproken. Uitzonderingen daarop zijn theologen als Benny Giay van de Gereja Kingmi kerken, teruggetrokken uit de Indonesische Raad van Kerken, en Socrates Sofyan Yoman, voorzitter van de Gemeenschap van Baptistengemeenten. Zijn boek 'De Stem voor Onderdrukte Mensen, bloed en Gods tranen in Papua' staat op de Indonesische zwarte lijst. In Papoease kerken gaat het erom de beide elementen die de apostel Paulus in zijn Romeinenbrief in verband met de overheid noemt evenwichtig te benoemen: gehoorzaamheidsplicht van onderdanen en roeping van overheden om voor burgers het goede te doen. Angst voor represailles mag geen excuus zijn het tweede te verzwijgen. (AK)

BERICHTEN UIT BINNEN- EN BUITENLAND

door Josh Sietsma

SOLDAAT VAN ORANJE 2

Filmproducent Rob Houwer werkt aan een vervolg op de klassieker 'Soldaat van Oranje'. Deze film zal zich vooral richten op de bijdrage van de Soldaat van Oranje aan de vrijheidsstrijd van de Molukkers. Eerder zei Houwer dat de film niet in Indonesië zal worden opgenomen. Het behoeft geen uitleg dat Indonesië niet blij is met aandacht voor de Molukse zaak. Behalve het verhaal van Hazelhoff Roelfzema zal er ook aandacht zijn voor de nasleep van de Molukse acties in Nederland. In opdracht voor Door De Eeuwen Trouw heeft Erik Hazelhoff Roelfzema destijds een tocht ondernomen naar de Zuid-Molukken. De bedoeling was bewijs te vergaren dat zou tonen dat Soekarno hardhandig een eind probeerde te maken aan de verwezenlijking van een zelfstandige en vrije Molukse staat. „Op verzoek kwam de heer Hazelhoff Roelfzema uit Amerika over om vanuit Nederland een poging te ondernemen om contact te maken met de Zuid-Molukse leiders op Ambon of Ceram.” (De stem van Ambon, nr. 138, 1960). Dit contact werd later door de Indonesische ambassadeur, Dr. Tambu, veroordeeld: Hazelhoff Roelfzema zou de 'rebellenaanvoerder' Soumokil ontvoerd hebben om deze zo in veiligheid te brengen (De Spiegel, nr.34, 1951).

Erik Hazelhoff Roelfzema was dus meer dan Soldaat van Oranje. Documentairemaker Carel Erasmus noemt hem in de gelijknamige documentaire (online te bekijken via www.avro.nl/soldaatvoorambon), Soldaat voor Ambon. Foto's van deze ondernemingen zijn terug te vinden via de digitale collectie van Muma (www.museum-maluku.nl). ZMP heeft inmiddels mailcontact met de producent. Soldaat van Oranje 2 zal waarschijnlijk begin 2015 verschijnen in de Nederlandse bioscopen.

Ibu Trees zal niet zwijgen

door Aad Kamsteeg Merauke – Ibu Trees noemt men haar in Merauke, 'Moeder Trees'. Bij de eerste ontmoeting valt haar broosheid op. Trees Esi is inmiddels de zeventig gepasseerd en lichamelijk breekbaar geworden. Maar haar geest... Als we een paar uur later afscheid nemen, overheerst dankbaarheid haar te hebben leren kennen: krachtig, intelligent, onbevreesd, realistisch ook. Ibu is hier een ere naam. Papoea-moeders zijn sowieso sterk, Trees Esi in al haar fragiliteit zelfs indrukwekkend.

In nog vlekkeloos Nederlands vertelt Trees haar levensverhaal. Nederlandse nonnen spelen daarin een belangrijke rol. In het begin van de vorige eeuw komt de rooms-katholieke missie naar de zuidkust van Nieuw-Guinea, niet alleen om onder de heidense Papoea's bekeerlingen maken, maar ook om scholen en klinieken te stichten. Tien jaar lang woont Trees als kind in het internaat van de uit Tilburg gekomen zusters van Onze Lieve Vrouwe van het Heilig Hart. „Ik ben door Nederlandse missionarissen en zusters opgevoed”, zegt ze. „Het bewijs dat de missie goed werk deed, ben ik zelf”, voegt ze daaraan toe. „Hoe anders had ik onderwijzeres kunnen worden, de politiek kunnen ingaan en ook onder Indonesisch bestuur weerbaar kunnen zijn? De nonnen vonden mij een lief meisje. Op mijn beurt hield ik van hen. Toen ik negentien was, kwam ik voor de klas. Ik heb altijd met plezier les gegeven, ook al waren de klassen met soms veertig kinderen wel erg groot.”

Van Sabang tot Merauke

Trees Esi heeft goede woorden over voor de periode van Nederlands bewind over Nieuw-Guinea. Het onderwijs was goed – „beter dan nu in ieder geval” – , maar misschien belangrijker nog: „bestuursambtenaren en missionarissen verdiepten zich in onze cultuur. Dat zou ook vandaag onder de Indonesiërs zo moeten zijn, juist omdat de migranten uit Java, Sumatra en Kalimantan zo anders zijn dan wij, Papoea's.”

In de nacht van 23 op 24 juni 1962 valt Indonesië Papua binnen: twee- tot driehonderd para's van het 532e bataljon, enkele tientallen kilometers in een wijde boog rond Merauke. De parachutisten onder kapitein Moerdani ontwijken de Nederlandse militairen. Hun opdracht luidt dat ze pas op 17 augustus mogen gaan vechten, op de Indonesische Onafhankelijkheidsdag. Desondanks komt het zo nu en dan tot vuren. Enkele Indonesiërs sneuvelen.

Tenslotte kunnen de militairen rustig uit hun schuilplaats komen. Het onder Amerikaanse druk tot stand gekomen Akkoord van New York dat de Nederlands-Indonesische bestuursoverdracht regelt, is op 18 augustus van kracht geworden. Een nationalistische Derde Wereldstaat krijgt de verantwoordelijkheid over de Papoea's.

De Indonesische aanwezigheid krijgt al snel internationale bijval. De Verenigde Naties keuren in 1969 een door Indonesië gemanipuleerde volksraadpleging – 'daad van vrije keuze' – goed. Soekarno's ambitie om een Indonesië 'van Sabang tot Merauke' te realiseren, is werkelijkheid geworden.

Vlam in de pan

Trees is dan nog jong en veel verstand van politiek heeft ze nog niet. Maar de dramatische gebeurtenissen in de jaren zestig kunnen haar moeilijk ongaan. In Merauke woont een een relatief groot aantal Indonesiërs, 'rood-witten' genoemd, naar de kleuren van de Indonesische vlag. Terwijl de Papoea's geen gelegenheid voorbij laten gaan steun te betuigen aan het Nederlandse bewind, ontstaat er ook een pro-Indonesische beweging, de Pemoeda Soekarela Indonesia. De

organisatie steunt de Indonesische infiltranten.

Mede in reactie daarop wordt een tegenbeweging gevormd in de Volkspartij voor Vrijheid en Recht. Deze verwerpt het Akkoord van New York, erkent de vice-voorzitter van de Nieuw-Guineeraad Nicolaas Jouwe als vertegenwoordiger van de Papoea's en wil dat de Indonesische parachutisten worden berecht. „Zelfbeschikking is ons streven.” Merauke is sterk anti-Indonesisch.

Inmiddels worden in het najaar van 1962 via de haven van Merauke steeds meer Indonesische troepen aangevoerd. Jakarta wil de Papoea's onder de neus wrijven wie voortaan de baas is. Ongeregeldheden kunnen niet uitblijven. Medio december raken parachutisten slaags met de plaatselijke Papoea-politie. Papoease politieagenten verstoren een fakkeloptocht van Indonesische bewoners. Dagenlange gevechten volgen.

Overal in Papua slaat de vlam in de pan. Wie vertrouwt nog dat de in het New-Yorkse verdrag beloofde zelfbeschikking eerlijk zal worden uitgeoefend? Papoea's onder leiding van Lodewijk Mandatjan en Ferry Awom treffen voorbereidingen voor een georganiseerde opstand rond de naderende dood van Soekarno. Wilde schietpartijen in onder andere Manokwari en Biak volgen.

In de aanloop naar de 'daad van vrije keuze' van 1969 wordt het er niet beter op. Jakarta stelt brigade-generaal Sarwo Edhie aan als nieuwe commandant over Papua, dat toen nog Irian Jaya wordt genoemd. Edhie heeft bij de militaire coup van Soeharto (1965) de reputatie opgebouwd een keiharde militair te zijn. Die naam maakt hij waar als Awom wordt gearresteerd. De verzetsleider wordt op de markt van Manokwari opgehangen.

In Manokwari, Biak, Wamena en Merauke wijst Indonesië vervolgens Papoea's aan die moeten deelnemen aan de 'vrije keuze'.

Voortdurend begeleid door militairen worden ze gedwongen pro-Indonesische verklaringen af te leggen. Drie man in Merauke weigeren ondertekening, wat opmerkelijk genoeg – zonder ernstige gevolgen. De inlijving is een voldoende feit.

Naar Jakarta

Ook al zou men willen, in Papua kan niemand aan de politiek ontsnappen. De staatkundig ongeschoolde Trees wordt de politiek als het ware ingetrokken. Ze komt zelfs aan het politieke front terecht.

„Mensen in mijn omgeving luisterden naar mij en vroegen in allerlei zaken om mijn oordeel. Ik werd in de plaatselijke bestuursraad gekozen, waaraan ik van 1982 tot '87 deelnam. Vervolgens kwam ik van 1987 tot '92 in de provinciale raad terecht. Niet alleen Papoea's stemden op mij. Ik kreeg ook steun uit de hoek van de Chinese bevolkingsgroep en de immigranten uit Makassar.”

In 1998 komt Soeharto ten val en lijkt er in Jakarta na diens politiek autoritaire bestuur een andere wind te gaan waaien. Opvolger Habibie is een meer gematigd man. Dat signaal wordt in Jayapura opgepakt. Er wordt een Forum voor Verzoening van het Volk van Irian Jaya opgericht. Men wil een serieuze dialoog met de Indonesische regering over de toekomst van de Papoea's. Tot hun grote vreugde nodigt Habibie de Papoea's inderdaad uit voor een gesprek in zijn presidentiële paleis.

„We gingen daar natuurlijk graag op in”, zegt Trees Esi. Er werd een groep van honderd Papoea-afgevaardigden samengesteld, mannen en vrouwen uit alle lagen van de bevolking, Team 100 genoemd. Ook ik mocht er deel van uitmaken. Tom Beanal was onze leider. Door het voeren van processen tegen het Amerikaanse koper- en mijnbedrijf Freeport was hij bekend geworden. Met de belangen van het omwonende Amungme-volk werd toen al weinig rekening gehouden.” „Jammer genoeg verliep de dialoog anders dan wij hadden gewild. In

Trees Esi

verschillende steden in Papua werd flink gedemonstreerd en werd de Papua-vlag, de Morgenster, gehesen. Veiligheidstroepen onderdrukten dit vrijheidsverlangen met harde hand. Maar toen wij op 26 februari 1999 de president ontmoetten, zei Tom Beanal toch zonder omwegen dat de Papoea's onafhankelijk wilden zijn, afgescheiden van de Republiek Indonesië."

„Of Habibie dit niet had verwacht, weet ik niet. In ieder geval adviseerde hij ons weer naar huis te gaan om er er nog maar eens goed over na te denken. Gelukkig werd niemand van ons gearresteerd of van landverraad beschuldigd, zoals later wel herhaaldelijk zou gebeuren. We gingen ongemoeid terug en dachten inderdaad na. In februari van het daaropvolgende jaar kwam het resultaat. Er werd een Musjawarah Besar Papua belegd, een Groot Papuaberaad in Jayapura. Maar opnieuw: Papoea's wilden vrij zijn van Indonesië, maar nadrukkelijk wel langs vreedzame weg."

Nog verdwijnt de hoop niet helemaal. Had Habibie in Oost-Timor geen referendum toegestaan dat nota bene resulteerde in onafhankelijkheid? Bovendien wordt Habibie in 1999 opgevolgd door Wahid, een politiek integer mens. Hij verandert de naam Irian Jaya in Papua. Maar helaas, als hij ten val komt en wordt opgevolgd door Megawati Soekarnoputri, dochter van wijlen Soeharto, lijkt het definitief voorbij met de idee van een dialoog.

Economische zone

Na zoveel jaren Indonesisch bewind wil Ibu Trees realistisch zijn. „Als Papoea's vormen we zo langzamerhand een minderheid, terwijl de belangen van Indonesië hier zo groot zijn dat aan de eis van zelfstandigheid niet zal worden voldaan. Nu gaat het er denk ik vooral

om de voorwaarden te scheppen voor goede opleidingen voor jonge Papoea's en op te komen voor onze rechten."

Verdrietig constateert Trees dat haar volk in eigen land wordt teruggedrongen: getalsmatig door de vele transmigranten, religieus door het binnendringen van de islam, economisch door gebrek aan ondernemerschap, politiek omdat plannen om de Papoea's meer autonomie te geven niet worden uitgevoerd. Maar wat te doen?

In Merauke protesteren Papoea's vandaag de dag tegen plannen om zo'n 1,6 miljoen hectare grond aan de zuidkust te bestemmen voor plantages. 'Voedt Indonesië, dan voedt je ook de wereld', zegt president Susilo Bambang Yudhoyono. Tussen nu en 2030 zou Indonesië de grootste producent van rijst, mais, suiker, koffie, garnalen, vlees en palmolie moeten worden.

Het ambitieuze agro-industriële plan moet door een Merauke Integrated Food and Energy Estate (MIFEE) in een speciale economische zone worden gerealiseerd. Opnieuw zullen honderdduizenden werkrachten van buiten Papua aangevoerd worden en zal de bevolking toenemen van de huidige 175.000 tot 800.000 inwoners.

Grote ondernemingen zullen dan opnieuw massaal land van de inheemse stammen afnemen. Nu al ervaren de Papoea's problemen met hun productie van sago, sprokkel van hout en jacht in het bos. Human Rights Watch constateert dat Merauke militair een van de meest gedomineerde streken van Papua is.

Een veelbewogen leven heeft Ibu Esi vergrijsd. Maar gebroken is ze allerminst. Op haar eigen plekje doet ze wat haar hand nog vindt om te doen. Ze is Papoease onder de Papoea's. En met de nodige wijsheid, zwijgen zal ze niet.

Onderzoek naar beëindiging kaping

De Punt

Opstelten doet zijn zegje

Daarnaast heeft de minister drie externe deskundigen bereid gevonden toe te zien op de volledigheid en zorgvuldigheid van het onderzoek. Dit zijn mr. F.W.H. van den Emster, senior rechter bij de rechtbank Rotterdam en oud-voorzitter van de Raad voor de rechtspraak, prof. dr. J.Th.J. van den Berg, emeritus-hoogleraar parlementaire geschiedenis en Luitenant-generaal b.d. A.C. Oostendorp, voormalig inspecteur-generaal der Krijgsmacht. Deze externe deskundigen worden regelmatig geïnformeerd en hebben toegang tot de beschikbare archiefstukken.

Tweede kamerlid Harry van Bommel stelde naar aanleiding van de publicatie over de autopsierapporten vorig jaar een aantal vragen aan de regering. Minister Opstelten van Veiligheid en Justitie stelde als een regent dat alle vragen in 1977 al beantwoord zouden zijn en hij zag geen behoefte aan nader onderzoek. Een volgende serie Kamervragen noopte Opstelten alsnog een archiefonderzoek te laten uitvoeren.

Was zoveel geweld nodig?

Door George Flapper

“Hij is geen Molukker”,
“Hij is geen Molukker”,

schreeuwden de gegijzelde passagiers naar de marinier, die zijn vuurwapen, geladen met dum dum kogels, dreigend had gericht op een mede passagier met een grote bos haar. Dit is één van de scènes die zich hebben afgespeeld tijdens de bestorming van de al 19 dagen gekaapte trein in De Punt in de vroege ochtend van zaterdag 11 juni 1977. Vele jaren later bleek dat deze marinier op zoek was naar een op dat moment vermiste Molukker. Die mede passagier met een grote bos haar was ik zelf. Kort daarvoor hoorde ik een marinier voorin de trein roepen: “Hier zijn ze allemaal kapot”. Je zou kunnen veronderstellen dat hij dit alleen constateerde, maar het zou ook kunnen betekenen dat deze Molukkers op een wrede manier zijn afgemaakt door deze mariniers. We weten nu tenslotte na vele jaren dat de vrouwelijke kaper op een gruwelijke manier zinloos door een marinier om het leven is gebracht.

Zullen alle vragen die nog steeds niet beantwoord zijn wel door de door Opstelten benoemde commissie beantwoord worden. Krijgen ze wel alles te zien? Zullen ze wel alles openbaar maken als de inhoud erg brisant blijkt te zijn? Tenslotte heeft een rechtschapen man als Joop den Uyl ook een aantal stukken van het rapport over de Lockheed affaire in de kluis gestopt.

Voor waarheidsvinding lijkt het noodzakelijk getuigen onder ede te horen. De commissie gaat dat niet doen. Het zou dan bijna vanzelfsprekend moeten zijn dat er hierna een parlementaire enquête volgt. Zal het parlement nu wel haar verantwoordelijkheid nemen in tegenstelling tot de falende behandeling van de afloop van de kaping in het parlement in 1977.

Het zou grondwettelijk geregeld moeten worden een parlementaire enquête te houden en een gerechtelijk onderzoek in te stellen na een militair ingrijpen tegen eigen burgers, zoals bij de beëindiging van de kaping bij De Punt is gebeurd. Het is een grote vraag of deze degelijke onderzoeken er zullen komen. Om de waarheid boven water te krijgen zal het nodig zijn getuigen onder ede te horen. De enige mogelijkheid die er nu lijkt aan te komen is het proces dat nabestaanden van de kapers tegen de staat willen voeren. Hier zullen dan wel getuigen onder ede worden gehoord.

Voor zowel de Nederlandse als de Molukse gemeenschap is het van groot belang in onze rechtstaat de waarheid boven water te krijgen. Zij zullen dan ook bereid moeten zijn mee te betalen aan de kosten van het proces en niet de nabestaanden van de kapers hier alleen voor laten opdraaien.

BERICHTEN UIT BINNEN- EN BUITENLAND

door Aad Kamsteeg

VANUATU HOUDT STAND

Begin dit jaar brachten de ministers van buitenlandse zaken van de Melanesian Spearhead Group een bezoek aan Papua. In deze groep zijn Fiji, Papua Nieuw-Guinea, de Solomoneilanden, een bevrijdingsbeweging van Nieuw Caladonië en Vanuatu vertegenwoordigd. Vanuatu boycotte het bezoek. Indonesië stond de afgevaardigden in Papua namelijk niet toe mensenrechtenorganisaties, kerkelijke leiders en andere burgers te spreken.

Vanuatu is een eilandenstaatje met 265.000 inwoners die economisch afhankelijk zijn van kleinschalige landbouw en verder visserij en toerisme. De verschillende ver van elkaar gelegen eilanden beschikken niet over energiebronnen als aardgas en exporteren maar weinig. Bijna 99 procent van de bevolking is inheems Melanesiër. Het christendom is de belangrijkste religie. Voertalen zijn Engels, Frans en Pidgin.

Vanuatu is de enige staat ter wereld die officiële banden onderhoudt met de Organisasi Papua Merdeka (OPM), gerepresenteerd door de West Papua National Coalition for Liberation, met als vertegenwoordiger Andy Ayamiseba. Vorig jaar nog werd Richard Jowenu, een van de belangrijkste commandanten van de OPM in Papua, voor een bezoek officieel in de hoofdstad Port Vila ontvangen.

Politici van Vanuatu spannen zich op verschillende niveaus in voor het onafhankelijkheidsstreven van de Papoea's: in de mensenrechtenraad van de VN in Genève (zie het commentaar op de pagina), in de Spearhead Group om daarin ook de OPM vertegenwoordigd te krijgen, in de Algemene Vergadering van de VN ten behoeve van een resolutie in het kader van het ook door Indonesië aanvaarde Responsibility to Protect principe om de eigen burgers te beschermen.

Papoea's bidden voor Israël

door Aad Kamsteeg - Het kan een bezoeker aan Papua moeilijk ontgaan. Veel christelijke Papoea's – en 85 procent van hen beschouwt zich christen – hebben iets met Israël. Je ziet het als je ergens op bezoek bent: een grote plaat van de oude stad van Jeruzalem aan de muur. Je hoort het vertellen: afgelopen december werden grote kerstbomen getooid met de ster van David aan de top. Je merkt het: een enthousiaste Papoea toont je enthousiast een uit het heilige land meegebrachte Israëliëse vlag. En dus vraag je je af: Wat heeft een kennelijk groeiende, charismatische beweging in Papua, het vroegere Nederlands Nieuw-Guinea, met de Joodse staat?

Marthen Su in Jayapura blijkt de inspirator en motor achter de Sion Beweging in Papua te zijn. Onvermoeibaar trekt hij door het land om zijn volk in steden, maar evengoed diep in het achterland, op te roepen zich tot Christus te wenden en voor Israël te bidden. Een flink aantal gebieden is met deze boodschap bereikt: Jayapura, Sorong, Merauke, Maiberat, Konda, Waropen, noem maar op. De opwekkingsbijeenkomsten worden massaal bezocht. Op zoek naar een rationele verklaring voor wat er hier gebeurt, is het logisch dat de ook door evangelist Su genoemde benarde positie van de Papoea's aan de orde komt. De overgrote meerderheid van de inheemse bevolking beschouwt de Indonesische aanwezigheid als koloniale bezetting, waarin de Papoea's in hun eigen land cultureel, economisch en politiek naar de marge worden gedrongen. Het verlangen naar vrijheid, toekomst en verlossing is groot. Sion Papua geeft aan dat verlangen inhoud: geloof in Jezus Christus geeft geestelijke bevrijding en wie in Israël op de tekenen der tijden let, krijgt bovendien uitzicht op een wereld waarin geen onrecht, zonde en dood meer zijn.

Natuurlijk vormen Paulus' woorden in Romeinen 9 tot

11 belangrijk onderdeel van Su's boodschap van hoop, die hij ook in de verschillende gevangenissen brengt. Hij zegt: „Nadat God in die hoofdstukken zijn machtige plan met Israël en de wereld uiteen heeft gezet, volgt daarop onmiddellijk de oproep zelf een levend, heilig en Gode welgevallig offer te zijn. Dat betekent dat wij door te bidden voor Israël eraan meewerken Gods koninkrijk op aarde dichterbij te brengen.”

Onomstreden is Sion Papua overigens niet. Alle positieve nadruk op Israël roept een negatieve reactie op van radicale moslims, die als transmigrant uit andere delen van Indonesië naar Papua zijn gekomen. Tegelijk wordt Su door Papoea-activisten verweten dat hij zijn volgelingen voorhoudt niet de Morgenster – de onafhankelijkheidsvlag – te hijsen. Ja, zeggen de critici, zo wordt het begrijpelijk dat lokale autoriteiten soms zelfs dure reizen naar Israël willen subsidiëren.

Wat hebben Papoea's met Israël?

RMS-Strijd op drie Niveaus

door Tijmen van 't Foort - Er wordt door Molukkers op drie verschillende manieren gewerkt aan "vrijheid en welzijn van het Molukse volk", namelijk:

1. Molukse Politiek in het kader van de Indonesische Eenheidsstaat

De gouverneurskandidaat Abdullah Vanath propageerde een tamelijk Moluks nationalistische politiek. Zie ZELFBESCHIK-KING 2013, Nr. 2, blz. 7. Zonder steun van de grote politieke partijen in Indonesië veroverde hij een tweede plaats en mocht dus meedoen aan de eindverkiezingen in december 2013. Die verloor Vanath op het nippertje van de traditionele kandidaat Said Assagaf, maar het is opmerkelijk hoe ver hij gekomen is. Zijn opkomst illustreert het opkomen van nationaal bewustzijn in Maluku. Ook door de FKM-leiders Semmy Waileruny en Moses Tuwanakotta werd Vanath ondersteund. Er zit aan Vanath een RMS-luchtje.

2. Het Seminar

De RMS-Regering van John Wattilete heeft zich in het afgelopen jaar sterk gefocust op de organisatie van het Seminarium Beta Maluku Mau Maju (Ik ben een Molukker, ik wil vooruit). De essentie van het huidige beleid van de RMS-Regering in Ballingschap is het socialiseren met de mensen in de Molukken. Laten zien dat de RMS geen bedreiging is voor de ontwikkeling op de Molukken, maar eerder een partner, die weliswaar aan de vrijheidseis een hoge prioriteit geeft. President Wattilete heeft samen met ex-Gouverneur Ralahalu het project opgezet. Maar tot uitvoering is het nog steeds niet gekomen. Op 25-4-2015 heeft President Wattilete uitgelegd, hoe dat komt. Bij de organisatie waren veel instanties en mensen betrokken, ook moslims, maar steeds trokken bepaalde mensen zich terug. Ook ex-Gouverneur Ralahalu deed dat. Om in Maluku met de RMS geassocieerd te worden bestaat in de Molukken nog steeds een grote angst. Het Seminar-project is nu gepland op 1-4 augustus 2014. De drie universiteiten op Ambon doen eraan mee.

3. RMS-Transitieregering.

Ondertussen zat Dokter Alex Manuputty, de FKM-leider in Amerika, niet stil. Hij had al eerder vanuit Los Angeles een RMS-Transitieregering geproclameerd, maar daar kreeg hij niet voldoende draagvlak voor. Logisch, een RMS-transitieregering moet in Maluku zelf worden uitgeroepen. Dokter Alex heeft de laatste zeven jaar samengewerkt met de FKM-leider Simon Saiya, die sinds de vlaghijnsactie op 29-6-2007 in Ambon, waarbij 30 RMS-activisten gevangen waren genomen, zeven jaar lang was ondergedoken.

Op de herdenkingsdag van de RMS-Proclamatie op 25-4-2014 kwam hij tevoorschijn en presenteerde zich als leider van de RMS-transitieregering. De demonstratie zou groots opgezet worden, met als hoogtepunt een rally bij de Gong Perdamaian (Vredesgong), maar er waren al zo'n 800 extra troepen gemobiliseerd om RMS-acties in de kiem te smoren. Er zijn 9 betogers gearresteerd, waaronder Simon Saiya. Ze zitten nu in politiebewaring voor onderzoek. Het totale aantal RMS-gevangenen is nu 35.

PLEIDOOI VANUATU
Waarin een klein land groot kan zijn... Dat laatste werd vroeger gezegd van de Republiek der Verenigde Nederlanden, een klein landje dat kans zag grote delen van Azië en Amerika onder controle te krijgen. De lijfspreuk van Jan Pietersz. Coen, die in de Oost, overigens met veel bloed en tranen, een Nederlands imperium vestigde "Dispereert niet" (wanhoop niet), was nog eeuwenlang het symbool van Hollandse durf, doorzettingsvermogen en – zoals recent in de publiciteit was – helaas ook wrede heden. Koningin Wilhelmina, minister-president Colijn en zijn latere ambtsgenoot Balkenende roemden de VOC-mentaliteit.

Toen minister-president De Quay in 1962 voor Radio Nieuw-Guinea afscheid nam van de Papoea's was deze mentaliteit reeds lang uitgestorven. „Onze beste wensen vergezellen u, moge God met u zijn”. Zelfs een protest tegen de door Indonesië vervalste volksraadpleging kon er later niet meer af.

Nee, dan is de eilandstaat Vanuatu, in Oceanië, uit ander hout gesneden. Zijn vertegenwoordiger, minister-president Moana Carcasses Kalosil, voerde tijdens de 25e zitting van de VN Raad voor de Mensenrechten een krachtig pleidooi voor de verdrukte Papoea's en oefende scherpe kritiek op Indonesië.

„Meneer de voorzitter, u hebt de leiding over het edelste orgaan van de VN, de Raad voor de Mensenrechten. Maar wat doen wij, als de rechten van de Melanesische bevolking van Papua en West-Papua worden onderdrukt door militaire interventies en aanwezigheid? De wereld is sinds de controversiële 'Act of Free Choice' van 1969 getuige geweest van een aaneenschakeling van marteling, moord, uitbuiting, verkrachting, militaire rooftochten, willekeurige arrestaties en het zaaien van verdeeldheid door geheime diensten.”

Het zou goed zijn wanneer onze ministers en volksvertegenwoordigers in het openbaar enkele van deze woorden zouden herhalen. Zelfs zo'n zwakke echo van het 'Dispereert niet' zou van grote betekenis kunnen zijn voor de vaak vergeten Papoea's in hun benarde situatie. (J.O.)

Burgerinitiatief voor West Papoea loopt goed

door Siemon Goossensen - Het jaar 1962 zal bij veel lezers bekend zijn door het al dan niet gedwongen afstaan van voormalig Nederlands Nieuw-Guinea, het laatste deel van het vroegere Nederlands Oost-Indië. (On)terechte druk van de Republiek Indonesië, Amerika en de Sovjet-Unie zette voor de Papoea's in dat jaar de wereld op zijn kop, mede doordat het Koninkrijk der Nederlanden de vele beloften die in voorgaande jaren gemaakt waren niet nakwam.

Eind 1961 / begin 1962 werd afgesproken dat voormalig Nederlands Nieuw-Guinea tot 1969 eerst onder bestuurlijk toezicht zou komen te staan van de Verenigde Naties en vervolgens van Indonesië en dat de Papoea's in 1969 een 'Vrije Keuze' zouden mogen doen, hetzij voor toetreding tot de Republiek Indonesië, hetzij – wat meer voor de hand lag – om door te gaan als zelfstandige staat.

In voorgaande jaren hadden Nederlandse regeringen in feite op dat laatste aangestuurd. In de plannen van den Haag werd wat dat betreft gemikt op het jaar 1970. Zelfs werd in 1961 – nota bene één jaar voor de bestuursoverdracht – aan de Papoea's nog een eigen vlag, volkslied en Nieuw-Guinea Raad gegeven.

Al die gewekte verwachtingen konden niet worden waar gemaakt. Tot op de dag zuchten Papoea's onder Indonesisch bewind en worden zij minderheid in eigen huis.

Wat doet de wereld en wat doet de Nederlandse overheid? Zij kijken toe !

Uit officiële rapportages van hulpverleningsorganisaties en organisaties voor de rechten van de mens zoals Amnesty International en Human Rights Watch, is al jaren op te maken dat de Republiek Indonesië vanaf 1962 in Papua een schrikbewind uitvoert dat naar bescheiden schatting aan zo'n honderdduizend mensen het leven heeft gekost. Pers en hulp- en mensenrechtenorganisaties wordt al vele jaren de toegang tot voormalig Nederlands Nieuw-Guinea geweigerd en als andere organisaties ook maar enige politieke betrokkenheid tonen, worden zij het land uitgezet en niet meer toegelaten.

Maar na 37 jaar (1999) bleek uiteindelijk er iets van beweging te komen bij de Nederlandse regering. Op verzoek van de Tweede Kamer van de Staten Generaal kreeg professor P.J. Drooglever via toenmalig minister van buitenlandse zaken Jozias van Aartsen, thans burgemeester van Den Haag, de opdracht onderzoek te doen naar de omstandigheden bij de zogenaamde 'Act of Free Choice', oftewel 'Daad van Vrije Keuze' in 1969.

Feit is helaas dat er nooit een 'vrije keuze', zoals onder auspiciën van de Verenigde Naties door Nederland en Indonesië was beloofd, heeft plaatsgevonden. De Republiek Indonesië heeft onder de toenmalige 800.000 Papoea's 1025 personen geselecteerd en geïsoleerd om hen onder doodsbedreiging te dwingen te kiezen voor aansluiting bij de Republiek Indonesië.

In 2005 kwam professor Drooglever gereed met zijn onderzoek. De toenmalige minister van buitenlandse zaken Bot weigerde echter het resultaat van de door zijn voorganger verleende opdracht in ontvangst te nemen. Jozias van Artsen was op dat moment fractieleider van de VVD in de Tweede Kamer. Na veel gedraal nam hij het rapport wel in ontvangst. Maar de dikke publicatie verdween zonder in de Tweede Kamer te zijn behandeld in de stoffige

archieffkasten van politiek Den Haag. Dat laatste was trouwens eerder ook gebeurd met de Excessennota van Cees Fasseur in 1969, opgesteld naar aanleiding van de excessen tijdens de politieke acties tussen 1945 en 1949 onder verantwoordelijkheid van de Nederlandse autoriteiten. In december 2013 is vanuit de Samenwerkende Organisaties voor West-Papua (SOWP) een 'Burgerinitiatief' van start gegaan om de Tweede Kamer te dwingen in te gaan op de vraag of er direct verband bestaat tussen enerzijds de vervalsing van de volksstemming in 1969 en anderzijds de huidige wantoestanden in Papua. Daarbij zal de historische studie in het Rapport Drooglever een belangrijke rol moeten spelen.

De SOWP wordt gevormd door veertien organisaties die zich op enigerlei wijze bezig houden met de ontwikkelingen in Papua, hetzij op het gebied van medische zorg en welzijn, hetzij op andere terreinen. Er bestaat nog veel sympathie voor het volk van de Papoea's, bij veteranenorganisaties, bij oud-bestuursambtenaren, zending en missie, maar ook bij vele anderen.

Voor behandeling van het Burgerinitiatief in de Tweede Kamer zijn minimaal 40.000 steunbetuigingen / handtekeningen nodig. Op dit moment, vijf maanden na december 2013, zijn reeds tussen de 24.000 en 25.000 steunbetuigingen verzameld en hebben wij er het volste vertrouwen in dat tegen het einde van dit jaar het benodigde aantal van 40.000 handtekeningen binnen zullen zijn.

Wij doen ook op deze plaats een beroep op u om ons bij deze actie te steunen.

Ik mag u verwijzen naar bijgesloten formulier waarop u uw handtekening kunt plaatsen en verdere benodigde gegevens.

Om de Papoea's te steunen, behoren velen van ons nog tot die generatie die een en ander van dichtbij of op afstand heeft meegemaakt. We weten dat er dingen gebeurd zijn en nog gebeuren die niet door de beugel van de rechten van de mens kunnen en daarom:

Help ons als SOWP door uw steunbetuiging, want daarmee helpt u de Papoea's !

Namens de organisatie van het Burgerinitiatief

Siemon Goossensen
Postbus 1524
8001 BM Zwolle

zomaar een vrouw die de vlag Morgenster heeft gebreid

Zelfbeschikking

Zelfbeschikking is een uitgave van de Stichting Zelfbeschikking Molukkers en Papoea's (ZMP), voorheen Door De Eeuwen Trouw (DDET).

Adres:
Postbus 6100
9702 HC Groningen
stichting.zmp@gmail.com

Redactie Aad Kamsteeg
George Flapper

Redactionele medewerkers:
Tijmen van't Foot
Jan Oudman
Siemon Goossensen
Josha Sietsma

STICHTING ZMP

De Stichting Zelfbeschikking Molukkers en Papoea's ondersteunt het vrijheidsstreven van de onderdrukte etnische minderheden, in het bijzonder die in Indonesië.

De Stichting ZMP is erkend als 'goede doelen' organisatie. Giften zijn aftrekbaar voor de belastingen. Giften kunt u overmaken op giro 913.000 t.n.v. Stichting ZMP te Groningen.

NALATENSCHAP

Omdat het het leven tijdelijk is, vragen wij u te willen overwegen of u het belangrijke werk van onze stichting ook door nalatenschap wilt steunen. De Stichting ZMP is over uw schenking of legaat geen successierechten verschuldigd. U kunt een legaat bij uw notaris vastleggen met de zin: "Ik legateer aan de Stichting ZMP te Groningen, vrij van rechten, een bedrag groot ... euro", voorzien van uw handtekening.